

Muziek en maatschappij : Jaouad is genderfluide én atheïst: “Ik geloof vooral in mezelf, dat zouden meer mensen moeten doen”

Gazet van Antwerpen* - 11 Jun. 2019
Pagina 3

* Gazet van Antwerpen/Stad en Rand, Gazet van Antwerpen/Kempen, Gazet van Antwerpen/Mechelen - Waas

Er zijn weinig dingen die creatieve duizendpoot Jaouad Alloul niet is. De theatermaker, zanger, danser, homorechtenactivist en dragqueen, om maar een paar zaken te noemen, brengt nu zijn eerste EP uit, met vijf nummers die recht uit het hart komen. De eerste videoclip komt woensdag uit. “Na mijn wilde jaren als twintiger is het nu tijd voor reflectie”, klinkt het bij de Antwerpenaar die vooral niet in een hokje wil of kan gestoken worden.

Met een diva- en showgehalte om u tegen te zeggen, op hakken waar menig vrouw over zou tuimelen en met nummers die geen taboe uit de weg gaan, pakt Jaouad Alloul een podium in. Het grote publiek leert hem in 2013 kennen door zijn deelname aan The Voice van Vlaanderen, maar feestend Antwerpen kent hem al langer van op de dansvloer. Jaouad is vandaag 33 en blikt in zijn biografische EP #messias terug op negen wilde, maar belangrijke jaren. “Negen jaar lang heb ik mijn familie niet gezien omdat ik thuis ben weggegaan. Ik ben heel religieus opgevoed in een islamitisch en Marokkaans gezin op het Kiel. Als tiener voelde ik dat ik mijn geloof niet meer kon combineren met wie ik wilde zijn als persoon en zocht ik naar een identiteit. Thuis was er veel liefde, maar na mijn coming out als homo werd er nagedacht over 'oplossingen' en voorgesteld om voor het probleem naar de psycholoog te gaan.”

Patissier

Jaouads mama overlijdt als hij 15 is. Later breekt hij volledig met zijn familie, trekt hij de wijde wereld in en studeert hij voor patissier. “Negen jaar lang leefde ik als atheïst en zocht ik naar antwoorden in het leven. Ik raakte ook bekender met het christendom en vond Christus opeens ook wel nen interessante. Ik kan mijn geloof moeilijk in een vakje steken. Ik geloof vooral in mezelf, dat zouden meer mensen moeten doen.” Na zijn opleiding als patissier rolt Jaouad de horeca in. “’s Avonds werkte ik als afwasser en droomde ik al van het nachtleven.

’s Nachts was ik dragqueen van mijn 22 tot mijn 28 jaar. Ik voelde mij toen ook meer een meisje. Vandaag ben ik man en vrouw, genderfluide. Ik val op mannen, maar kan ook aangetrokken zijn tot vrouwen. Ik had die negen jaar echt nodig om die zaken te ontdekken. Ik moest op zoek naar wie ik was binnen mijn islamitische en Vlaamse identiteit. Die periode ben ik ook gestart met muziek maken.”

Jaouads eerste videoclip komt woensdag uit. In die clip staat hij zelf nog eens in de keuken als afwasser om daarna richting de dansvloer te trekken. “Die clip is autobiografisch. Ik kwam in die periode heel veel verschillende mensen tegen. Mensen die niet worden vertegenwoordigd in de mainstream media, waar hetero vaak de norm is. Daarom wilde ik hen wel een plaats geven in mijn videoclip. We lappen de schoonheidsidealen aan onze laars in de clip. Het werd een allegaartje van diverse mensen die verschillende dansstijlen brengen. We zijn allemaal verschillend en daar zit de schoonheid.”

Na negen jaar vindt Jaouad de moed om terug naar huis te keren, nu vier jaar geleden. “Ik was weggegaan uit een warm gezin, dus het was aan mij om de hand terug uit te steken. Ik had nood aan mijn wortels, nood aan gevoed worden met herinneringen en fijne momenten. Vandaag zie ik mijn familie geregeld en dat gaat goed ondertussen.”

Koranschool

Ondertussen kan Jaouad van muziek en theater zijn beroep maken. Hij richt samen met Nyira Hens ook BeHuman vzw op, een organisatie die door middel van muziek, theater en dans controversiële thema's behandelt. Zo trok Jaouad met zijn monoloog Zeemeermin al langs honderd scholen. “Zeemeermin gaat geen moeilijke thema's uit de weg. Ik vertel over de eerste keer naar de Koranschool gaan, maar ook over de eerste keer gevoelens voor een jongen hebben. Na de voorstelling neem ik de tijd om met de leerlingen in gesprek te gaan. Kinderen hebben er nood aan om over onderwerpen als gender en religie te spreken. Theater is een goede manier om empathie op te wekken. Ik ga eerlijk met hen in gesprek en beantwoord hun vragen.”

Dat is niet altijd even evident voor Jaouad. “Ik neem vragen soms heel persoonlijk. Je werkt ook met jongeren dus af en toe zitten er wel een paar kerels tussen die willen provoceren. Op het einde van de voorstelling doe ik bijvoorbeeld lippenstift op omdat ik dan een vrouw wil zijn, daar krijg ik wel eens opmerkingen over. Maar de kinderen zijn vooral open en positief. Er hebben al meisjes hun coming out gedaan bij mij. Ik sprak al met jonge getuigen van Jehova en met christenen die heel overtuigd zijn van het Adam en Eva-verhaal. Ook los van religie praten jongeren na de voorstelling over hun verschillende opvoedingssituaties. Die dialoog is belangrijk.”

Nu Jaouad terugblijkt, had hij zelf ook wel een oudere versie van zichzelf kunnen gebruiken toen hij jonger was. “Ik zou veel gehad hebben aan die voorstelling, al zou ik het als jonge Jaouad nooit gedurfd hebben om open te spreken in de klas. Ik was heel introvert en werd vijf jaar lang gepest op school. Ik heb alles meegemaakt, van homohaat tot racisme. Ik woog ook nog eens 98 kilogram toen ik 15 was. Ik werd hard aangepakt, onder meer omdat ik met poppen speelde. Mijn lievelingspop was een zeemeermin, vandaar de naam van de voorstelling.”

Het feesten is ondertussen naar de achtergrond geschoven, en muziek en theater naar de voorgrond. “In november stel ik mijn EP voor in de Arenberg. Ik weet nog dat ik in het zesde leerjaar deelnam aan een zangwedstrijd met mijn nichtje, we zongen een nummer uit Belle en het Beest. Ik droomde toen van een carrière op het podium. Na een lange weg is die droom nu realiteit geworden.”

